NORAKSTS
Lieta Nr.A42417606
A2110-07/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 22.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Dz.Amerika,

piedaloties pieteicējam *G.K.*, atbildētāja pusē pieaicinātās iestādes – Rīgas Domes Administratīvās komisijas pārstāvim Mikam Brakovskim,

2007.gada 1.novembrī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *G.K.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikuma par Rīgas Domes Administratīvās komisijas 2006.gada 29.marta lēmuma nr.D57 11-1 atcelšanu un lietas izbeigšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 17.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums (reģistrācijas numurs 7883) un 2006.gada 16.jūnijā tiesnese pieņēmusi lēmumu par administratīvās lietas ierosināšanu.

[2] 2006.gada 14.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas inspektors Kaspars Ķikuts sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.1.4.70318 par to, ka pieteicējs pārkāpa Rīgas domes 2005.gada 8.marta saistošo noteikumu „Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietošanas kārtību Rīgā" 5.23.punkta noteikumus, proti, eksponēja informatīvos materiālus (plakātus) vietā, kurā tas nav saskaņots ar Rīgas pilsētas būvvaldi – Rīgā, Latviešu Strēlnieku laukumā pie Latviešu Strēlnieku pieminekļa.

2006.gada 14.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes vecākais inspektors sastādīja Administratīvās aizturēšanas un personas mantu apskates protokolu Nr. 14-1-31, ar kuru veica aizturētās personas – pieteicēja – mantu apskati. Mantu apskatē piedalījās pieaicinātās personas – *E.B.* un *S.R.*

2006.gada 14.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas inspektore T.Zolotoka sastādīja Mantu un izņemšanas protokolu pie administratīvā pārkāpuma protokola Nr.1.4.70318. Ar šo protokolu pieteicējam tika izņemti plakāti ar uzrakstu „Ļaudis – esiet modri" (krievu valodā).

Ar 2006.gada 29.marta Rīgas domes Administratīvās komisijas lēmumu Nr.D57 11-1 (turpmāk arī – Pārsūdzētais lēmums) pieteicējs par minēto pārkāpumu tika sodīts ar Ls 50 lielu naudas sodu.

[3] Pieteicējs uzskata Pārsūdzēto lēmumu par nepamatotu pieteikumā izklāstīto apsvērumu dēļ.

[3.1] Pieteicējs uzskata, ka rīkojies ārkārtas galējās nepieciešamības situācijā, aicinot cilvēkus būt modriem tieši tajā vietā, kur manifestanti taisījās pulcēties gājienam 16.martā. Pirmās valsts personas brīdināja par iespējamām provokācijām un teroristiskiem aktiem.

[3.2] Pieteicējs uzskata, ka viņa pilsoniskā rīcība ne tikai nekādā veidā neapdraudēja demokrātisko valsts iekārtu, bet aizsargāja to.

[3.3] Pieteicējs uzskata, ka pieminekļu virsma netika sabojāta, bet tikai sasmērēta, jo pēc divu pašlīmējošo plakātu noņemšanas no tiem nepalika pat pēdu.

[4] Atbildētājs – Rīgas domes Administratīvā komisija – uzskata pieteicēja pieteikumu par nepamatotu turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[4.1] Pieteicējs nenoliedz, ka esot zinājis par to, ka veic pārkāpumu un savu rīcību pamato ar galējo nepieciešamību. Komisijai nav pamata uzskatīt pieteicēja argumentu par galējo nepieciešamību kā pamatotu, jo par varbūtēju apdraudējumu rūpējās kārtību sargājošās iestādes, kurām bija iespējams kontrolēt un novērst to.

[4.2] Komisija vērš uzmanību uz plakāta tekstu, kas nekādā veidā neaicina iedzīvotājus atturēties no prettiesiskas rīcības.

[4.3] Pieņemto lēmumu, komisija izvērtēja administratīvā akta lietderības apsvērumus un secināja, ka lēmuma izdošana ir nepieciešama leģitīma mērķa sasniegšanai, lai audzinātu pilsoni likuma precīzas un stingras ievērošanas garā, audzinātu cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

[5] Pieteicējs tiesas sēdē pieteikumu uzturēja uz tajā norādīto argumentu pamata, papildus paskaidrojot, ka nacisms ir bīstams un ar plakātu izlīmēšanu vēlējies, lai gājiens nenotiek. Tāpat pieteicējs norādīja, ka nepiekrita aicinājumam, ko izteica valsts prezidente.

[6] Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina un paskaidroja, ka soda apmēra noteikšanā tika ņemts vērā arī apstāklis, ka pieteicējs ir Rīgas domes deputāts.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir nepamatots un tāpēc noraidāms.

[8] Tiesa, pārbaudot to, vai pieņemot Pārsūdzēto lēmumu, ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, būtiskus pārkāpumus nekonstatē. Lietā arī nepastāv strīds par šādu pārkāpumu pieļaušanu. Lēmums pieņemts atbildētāja kompetences robežās, pārsūdzētais lēmums satur visas Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) 67.panta otrajā daļā minētās sastāvdaļas. Turklāt, pieņemot Pārsūdzēto lēmumu, ir izpildīts APL 62.pantā noteiktais uzklausīšanas pienākums, jo 2006.gada 15.martā no pieteicēja saņemts paskaidrojums (lietas lapa 13) un pieteicējs ir piedalījies Rīgas domes Administratīvās komisijas sēdē, kad tika pieņemts Pārsūdzētais lēmums, uz to norāda atsauce Pārsūdzētajā lēmumā. Tāpat Pārsūdzētajā lēmumā ir atsauce uz pieteicēja izteiktajiem argumentiem, kā arī, novērtējot lietā konstatētos faktus, sniegta atbilde uz šiem argumentiem, kā to paredz APL 81.panta ceturtā daļa.

[9] Vērtējot to, vai pārsūdzētais lēmums atbilst materiālo tiesību normām un vai tā pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu, tiesa konstatē, ka pieteicējs administratīvi sodīts par Rīgas domes 2005.gada 8.marta saistošo noteikumu „Par reklāmu, izkārtņu un citu informatīvo materiālu izvietošanas kārtību Rīgā" (turpmāk arī – saistošie noteikumi) 5.23.punkta pārkāpumu. Minētais normatīvā akta punkts paredz, ka visu veidu reklāmas, reklāmas objektus, informatīvos materiālus, afišas, paziņojumus u.tml. Rīgas pilsētas teritorijā (arī gaisa telpā) atļauts eksponēt vietās, kuras Rīgas pilsētas būvvalde saskaņojusi šajos noteikumos paredzētajā kārtībā. Pieteicējam uzlikts administratīvais sods pamatojoties uz saistošo noteikumu 12.1 punktu, kas nosaka, ka par saistošo noteikumu (..) 5.23., (..) punktā minēto nosacījumu pārkāpšanu izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu no 20 (divdesmit) līdz 50 (piecdesmit) latiem.

[10] Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 9.pantu, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Konkrētajā gadījumā lietā ir sekojoši pierādījumi:

[10.1] 2006.gada 14.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas sastādītais administratīvā pārkāpuma protokols Nr.1.4.70318 (lietas lapa 10).

[10.2] 2006.gada 14.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes sastādīts Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas Administratīvās aizturēšanas un personas mantu apskates protokols Nr. 14-1-31 (lietas lapa 8).

[10.3] 2006.gada 14.martā Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas sastādīts Mantu un izņemšanas protokols pie administratīvā pārkāpuma protokola Nr. 1.4.70318 (lietas lapa 9).

[10.4] Pieteicēja 2006.gada 15.marta Paskaidrojums (lietas lapa 13).

[10.5] Pieteicēja 2006.gada 15.marta Paskaidrojums (lietas lapa 17).

[10.6] Rīgas pašvaldības policijas Centra rajona pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas inspektora K.Ķikuta ziņojums (lietas lapa 14).

Vērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa uzskata, ka ir pierādīts fakts, ka pieteicējs ir veicis administratīvo pārkāpumu – izlīmējis plakātus bez saskaņošanas ar Rīgas pilsētas Būvvaldi, tādejādi pārkāpjot saistošo noteikumu 5.23.punkta prasības. Arī pieteicējs šo faktu neapstrīd.

[11] Saskaņā ar LAPK 10.pantu, administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu ar nodomu, ja persona, kas to izdarījusi, ir apzinājusies savas darbības vai bezdarbības prettiesisko raksturu, paredzējusi tās kaitīgās sekas un vēlējusies vai apzināti pieļāvusi šo seku iestāšanos.

Tiesa konstatē, ka lietā ir pierādījumi, kas apliecina, ka pieteicējs zināja, ka veic administratīvo pārkāpumu. No pieteicēja 2006.gada 15.marta paskaidrojuma (lietas lapa 13) izriet, ka pieteicējs zināja, ka plakātu izlīmēšana uz pieminekļa ir pārkāpums. Tāpat pieteicējs norādījis savā paskaidrojumā, ka plakātu uzlikšana netika saskaņota ar Rīgas pilsētas Būvvaldi (lietas lapa 17). Pieteicēja arguments, ka viņš apzinājās savas darbības prettiesiskumu ir ticis izteikts arī Rīgas domes administratīvās komisijas 2006.gada 29.marta sēdē, un šis arguments ir minēts Pārsūdzētajā lēmumā. Tāpat tiesas sēdē pieteicējs apliecināja, ka zinājis faktu, ka plakātu izlīmēšana nav tikusi saskaņota ar Rīgas pilsētas Būvvaldi.

Pamatojoties uz iepriekš teikto, tiesa atzīst, ka pieteicējs ir veicis administratīvo pārkāpumu ar nodomu un apzinājies tā prettiesisko dabu.

Taču lietā pastāv strīds, vai pieteicējs ir veicis administratīvo pārkāpumu galējās nepieciešamības situācijā un tādejādi nebūtu saucams pie administratīvās atbildības.

[12] Saskaņā ar LAPK 17.pantu, pie administratīvās atbildības nav saucama persona, kaut arī tā izdarījusi šajā kodeksā vai citos normatīvajos aktos, kas nosaka administratīvo atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, paredzētu darbību, ja tā rīkojusies galējās nepieciešamības stāvoklī, tas ir, lai novērstu briesmas, kas draud valsts vai sabiedriskajai kārtībai, īpašumam, pilsoņu tiesībām un brīvībām, noteiktajai pārvaldes kārtībai, ja šīs briesmas konkrētajos apstākļos nav bijis iespējams novērst ar citiem līdzekļiem un ja nodarītais kaitējums ir mazāks nekā novērstais.

Ņemot vērā iepriekš teikto, tiesa secina, lai atzītu, ka rīcība veikta galējas nepieciešamības apstākļos, nepieciešams konstatēt:

1) apdraudējumu valsts vai sabiedriskajai kārtībai, īpašumam, pilsoņu tiesībām un brīvībām, noteiktajai pārvaldes kārtībai;

2) neiespējamību novērst apdraudējumu ar citiem līdzekļiem;

3) ka ar nodarīto pārkāpumu kaitējums ir mazāks nekā novērstais kaitējums.

Pieteicējs savā pieteikumā tiesai norāda, ka veicis administratīvo pārkāpumu galējas nepieciešamības situācijā – pirmās valsts personas (un arī RD priekšsēdētājs) publiski paziņoja par iespējamām provokācijām un teroristiskiem aktiem, un lūdza iedzīvotājus atturēties no piedalīšanās 16.marta akcijās. Pieteicējs bija spiests rīkoties un ar plakātiem aicināt cilvēkus būt modriem tieši tajā vietā, kur manifestanti taisījās pulcēties gājienam 16.martā. Tā bija pieteicēja pilsoniska rīcība ārkārtējās galējās nepieciešamības situācijā.

Savukārt, tiesas sēdē pieteicējs papildus norādīja, ka nacisms ir bīstams un ar plakātu izlīmēšanu vēlējies, lai gājiens nenotiek.

Tiesa konstatē, ka šāds pieteicēja arguments ir izteikts arī 2006.gada 15.marta paskaidrojumā. No paskaidrojuma izriet, ka pieteicējs uzskatīja, ka nav pieļaujams latviešu leģionāru gājiens, un tāpēc piekritis palīdzēt jauniešiem izlīmēt plakātus (lietas lapa 13).

Izvērtējot lietā esošo pierādījumu – plakātu (lietas lapa 23) tiesa secina, ka plakāta teksts (Ļaudis - esiet modri! (krievu valodā)) un attēls (ar Latvijas karogiem rokās stāvoši cilvēki uz Brīvības pieminekļa fona) pauž attieksmi pret 16.marta

vēsturiskiem notikumiem, nevis, kā norādījis pieteicējs savā pieteikumā tiesai, aicina iedzīvotājus būt modriem un neuzturēties manifestantu pulcēšanas vietā, jo iespējamas provokācijas un pastāv terorisma draudi.

Līdz ar to tiesa secina, ka pieteicēja arguments, kas minēts pieteikumā nesakrīt ar to, ko pieteicējs izteicis paskaidrojumos iestādē un tiesas sēdē. Tiesas ieskatā pieteicēja patiesais rīcības motīvs plakātu izlīmēšanai ir vēršanās pret 16.marta gājienu un tā vēsturisko nozīmi, ko apliecina gan plakāta teksts un attēls, gan pieteicēja argumenti, kas tika izteikti paskaidrojumā un tiesas sēdē.

Ņemot vērā iepriekš teikto tiesa uzskata, ka pieteicēja darbība nevar tikt uzskatīta kā rīcība galējās nepieciešamības stāvoklī un tās mērķis nebija informēt iedzīvotājus par provokācijas un terorisma draudiem manifestantu pulcēšanas vietā. No lietā iesniegtiem pierādījumiem tiesa nekonstatē jebkādus apdraudējumus, kurus nevarēja novērst ar citiem – tiesiskiem līdzekļiem, un pieteicēja veiktā prettiesiskā rīcība – plakātu izlīmēšana uz Latviešu Strēlnieku pieminekļa – nav uzskatāma par atbilstošu rīcību konkrētajā situācijā.

Tādējādi tiesa secina, ka atbildētājs ir pareizi konstatējis lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus, pieņemot atbilstošu lēmumu.

[13] Tiesa uzskata, ka piemērotais sods ir samērīgs un adekvāts izdarītam pārkāpumam.

Saskaņā ar saistošo noteikumu 12.1 punktu, par saistošo noteikumu (..) 5.23., (..) punktā minēto nosacījumu pārkāpšanu izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu no 20 (divdesmit) līdz 50 (piecdesmit) latiem. Tas nozīmē, ka administratīvais akts, kurš izdots, pamatojoties uz šo normu, ir satura izvēles administratīvais akts. APL 65.panta trešā daļa noteic, ka satura izvēles administratīvais akts izdodams, ievērojot piemērojamā tiesību normā noteiktos ietvarus, un šajos ietvaros, pamatodamās uz lietderības apsvērumiem, nosaka administratīvā akta saturu. Citiem vārdiem, iestādei ir jāvērtē, kāds soda apmērs ir samērīgs ar konkrēto pārkāpumu.

Tiesa konstatē, ka pieteicējam uzlikts administratīvais sods LVL 50 apmērā, tātad sankcijas robežās iespējamais lielākais soda apmērs.

Tiesa konstatē, ka atbildētājs pārsūdzētajā lēmumā ir norādījis, ka ir konstatēti atbildību pastiprinošie apstākļi – pārkāpums izdarīts personu grupā. Atbildētājs ir izvērtējis izdarīto pārkāpumu, lēmumā cita starpā norādot, ka pieteicējs aizturēšanas brīdī ir pretojies policijas darbiniekiem, pārkāpumu izdarījis tīši ar nodomu, ir sabojājis pieminekļa virsmu un nenoliedzis, ka zinājis par savas rīcības prettiesiskumu. Atbildētājs nav konstatējis apstākļus, kas varētu mīkstināt pieteicēja atbildību.

Tiesa konstatē, ka atbildētājs pie lietderības apsvērumiem ir norādījis, ka lēmuma izdošana ir nepieciešama leģitīma mērķa sasniegšanai, lai audzinātu pilsoni likuma precīzas un stingras ievērošanas garā, audzinātu cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Tiesa secina, ka pārsūdzētājā lēmumā nav ietverti apsvērumi konkrētā administratīvā soda apmēra piemērotībai un atbilstībai izdarītam pārkāpumam. Tiesa secina, ka atbildētājs pārsūdzētajā lēmumā ir ietvēris vispārīgu norādi uz administratīvā soda mērķi, taču nav norādījis, kāpēc tiek piemērots tieši maksimālais soda apmērs. Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē norādīja, ka soda apmēra noteikšanā tika ņemts vērā arī apstāklis, ka pieteicējs ir Rīgas domes deputāts. Taču tiesa uzskata, ka nepietiek, ja iestāde, piemērojot sodu, apsvērumus izdara pie sevis. Ja apsvērumi nav

ietverti lēmuma tekstā, tad nevar uzskatīt, ka iestāde tādus ir izdarījusi. Pretējā gadījumā tiesai nav iespējams veikt kontroli, lai pārliecinātos par izdotā administratīvā akta (ar kuru šajā gadījumā pieteicējs ir administratīvi sodīts) tiesiskumu.

Tai pat laikā tiesa uzskata par iespējamu pašai izdarīt lietderības apsvērumus, lai konstatētu, vai atbildētājs piemērojis atbilstošu sankciju.

[14] Atbilstoši APL 66.panta pirmajai daļai lietderības apsvērumu ietvaros jālemj par administratīvā akta nepieciešamību, piemērotību, vajadzību, kā arī atbilstību (samērīgumu). Tiesa identificē divus leģitīmus mērķus, kāpēc būtu jāpiemēro konkrēts sods. Pirmkārt, mērķis, kas vērsts tieši uz pārkāpēja personību – lai audzinātu to likuma ievērošanas garā un atturētu viņu no tādām pat darbībām arī nākotnē, otrkārt, valsts un sabiedrības intereses, kas prasa no personas likumu ievērošanu vienlīdzīgi no visām personām.

Tiesa uzskata, ka soda apmērā noteikšanā vērā ņemams ir fakts, ka pārkāpumu ir izdarījis Rīgas domes deputāts, tātad persona, kura pārstāv institūciju, kas izdevusi saistošos noteikumus, kuri tika pārkāpti. Domes deputātiem ar savu rīcību ir ne tikai jāmudina citi iedzīvotāji ievērot normatīvos aktus, bet arī jāpārtrauc ikvienas personas veiktās prettiesiskās rīcības, informējot par iespējamām sekām. Nav pieļaujama situācija, kad domes deputāts ar savu rīcību veicina normatīvo aktu pārkāpumus.

Tāpat vērā ir ņemams fakts, ka pieteicējs nenoliedz, ka apzinājās savas darbības prettiesiskumu, taču turpināja veikt administratīvo pārkāpumu, tādejādi rādot sliktu piemēru citiem iedzīvotājiem un klaji ignorējot Rīgas domes saistošos noteikumus.

Tiesa uzskata, ka soda apmēra noteikšanā ir jāņem vērā arī fakts, ka plakāti tika izlīmēti uz Latviešu Strēlnieku pieminekļa. Tiesa uzskata, ka šāda rīcība ir nosodāma un to nevar attaisnot pat ar rīcību galējās nepieciešamības situācijā. Kultūrvēsturisko pieminekļu bojāšana nav pieļaujama nevienā situācijā un pat tad, ja plakātu izlīmēšana nav neatgriezeniski ietekmējusi pieminekļa izskatu, šāda rīcība ir atzīstama par prettiesisku un sodāmu.

Tiesa pieļauj, ka sankciju būtu iespējams mīkstināt, ja vien pastāvētu atbildību mīkstinoši apstākļi. Taču šajā gadījumā šādi apstākļi nepastāvēja. Fakts, ka pieteicējs ar plakātu izlīmēšanu vēlējās paust savu attieksmi pret 16.marta gājienu, nav atbildību mīkstinošs apstāklis. Ikvienam ir tiesības, saskaņojot šādu rīcību ar Rīgas pilsētas Būvvaldi, veikt plakātu izlīmēšanu Rīgas pilsētā. Pieteicējs ne savos paskaidrojumos iestādē, ne tiesā nenoliedza, ka zināja par šādas kārtības esamību, taču attaisnoja savu darbību ar rīcību galējās nepieciešamības situācijā. Taču kā tiesa atzina iepriekš (skat. sprieduma 13.punktu), pieteicēja darbības nav atzīstamas par rīcību galējās nepieciešamības apstākļos.

Ievērojot administratīvā soda mērķi, kas reglamentēts LAPK 22.pantā, proti, tas paredzēts, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus, tiesa uzskata, ka sankcijas robežās maksimālās soda naudas apmēra piemērošana var kalpot par labu līdzekli pieteicēja audzināšanai, kas varētu atturēt no turpmākas šādas rīcības gan pieteicēju, gan citas personas.

Atbilstoši iepriekš minētajam tiesa uzskata, ka piemērotais naudas sods ir samērīgs un taisnīgs, un piemērotā sankcija nav grozāma.

[15] Ievērojot spriedumā minētos apsvērumus, tiesa atzīst, ka Pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Noraidīt *G.K.* pieteikumu par Rīgas Domes Administratīvās komisijas 2006.gada 29.marta lēmuma nr.D57 11-1 atcelšanu un lietas izbeigšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese (paraksts) Dz.Amerika

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

Tiesnese Dz.Amerika

Rīgā, 2007.gada 22.novembrī